

GOETHIKANA

RuNyx

MOTÝL

GOTHIKANA

GOTHIKANA

RuNyx

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

GOTHIKANA

Copyright © 2021, GOTHIKANA by RuNyx

Cover photo © freepik

All rights reserved.

Preložila © Romana Korenková, 2024

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Návrh obalky a grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2024

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-366-8

*Pre každého, kto mal kedy pocit, že nikam nepatrí,
a na vlastnej koži okúsil, že ani nemusí.
Byť iný je váš dvojsečný meč.
Jedného dňa nájdete štít, ktorý vás ochráni.*

Zoznam skladieb

The Passenger – Hunter as a Horse
War of Hearts – Ruelle
Black Magic Woman – VCTRY
You Belong to Me – Cat Pierce
In the Woods Somewhere – Hozier
Secrets and Lies – Ruelle
In the Shadows – Amy Stroup
My Love Will Never Die – AG, Claire Wyndham
Dinner and Diatribes – Hozier
Scars – Michael Malarkey
Secret – Denmark + Winter
Going Under – Evanescence
Heavy in Your Arms – Florence + The Machine
I Just Died in Your Arms (Cover) – Hidden Citizens
Toxic (Cover) – 2WEI
Breathe – Tommee Profitt, Fleurie
Devil’s Playground – The Rigs
A Little Wicked – Valerie Broussard
Serious Love – Anya Marina
Run Baby Run – The Rigs
Walkin’ After Midnight – Ki: Theory, Maura Davis
Become the Beast – Karliene
Power and Control – MARINA
Control – Halsey

BITE – Troye Sivan
Desire – Meg Myers
Take me to Church – Hozier
Take me to Church (Cover) – Sofia Karlberg
Dark Paradise – Lana Del Rey
Big God – Florence + The Machine
Special Death – Mirah
Waiting Game – BANKS
Every Breath You Take – Chase Holfelder
Six Feet Under – Billie Eilish
Dark Horse (Cover) – Sleeping at Las
Young and Beautiful – Lana Del Rey
Achilles Come Down – Gangs of Youth
Bury a Friend – Billie Eilish
Love is a Bitch – Two Feet
Arcade – Duncan Laurence
Bring Me to Life – Evanescence
We Must be Killers – Mikky Ekko
Hunger – Florence + The Machine
Lovely – Billie Eilish, Khalid
Talk – Hozier
Until We Go Down – Ruelle
Blinding Lights (Cover) – Matt Johnson, Jae Hall
All I Need – Within Temptation
Sleep Alone – Bat for Lashes
Deep End – Ruelle
The Humming – Enya
I Put a Spell on You – Annie Lennox
Found Love in a Graveyard – Veronica Falls
Dead in the Water – SPELLES
Bury – Unions
Into the Black – Chromatics

Far From Home (The Raven) – Sam Tinnesz
Bad Romance (Epic Trailer Cover) – J2, SAI
Closer (Epic Stripped Cover) – J2, Keeley Bumford
Paint it Black (Cover) – Ciara
Mad World – Michael Andrews
Haunted – ADONA
Apocalypse – Cigarettes After Sex
And So it Begins – Klergy
Goëtia – Peter Gundry
Salem’s Secret – Peter Gundry
Vampire Masquerade – Peter Gundry
Tonight Ve Dance – Peter Gundry
Quiet Moon – Colossal
Music Nevermore – Adrian Von Ziegler

Poznámka autorky

MILÝ ČITATEĽ,

ĎAKUJEM, že držíš v rukách moju knihu. To, že ťa zaujala, pre mňa veľa znamená.

Predtým, ako sa vydáš na potulky Verenmorom a vchupneš do sveta *Gothikany*, chcem ťa upozorniť na niektoré veci, ktoré sa v knihe uvádzajú. Ak sú pre tvoje duševné zdravie akýmkoľvek spôsobom škodlivé, úprimne ťa vyzývam, aby si sa na chvíľku zastavil a prehodnotil, či budeš pokračovať v čítaní.

Táto kniha obsahuje explicitný sexuálny obsah vhodný len pre čitateľov starších ako osemnásť rokov. Nachádzajú sa v nej scény samovraždy, vraždy a smrti, zmienky o duševných chorobách a zanedbanej rodičovskej výchove, sexuálnych útokoch a o ľudských obetách. Je tu aj tajomný morálne naštrbený hrdina, ktorý ťa bude donekonečna frustrovať, pretože jeho svetonázor je obmedzený, a mojím zámerom bolo, aby si voči nemu prechovával rovnaké pocity ako hlavná hrdinka – zmätenosť, frustráciu, podozrievavosť a žiadostivosť.

Gothikana je diametrálne odlišná od všetkého, čo som doteraz napísala, no zároveň je to príbeh, ktorý je môjmu srdcu najbližší. Verenmore je pre mňa neuveriteľne výnimočný a postavy, udalosti a miesta boli inšpirované niektorými skutočnými udalosťami z môjho vlastného života. Ak sa rozhodneš vydať sa so mnou na túto cestu, dúfam, že si ju užiješ.

Ďakujem.

*Vtom otvorím závary dvier;
vonku tma a nič viac, ver.
– Edgar Allan Poe*

*Nepustím Ťa do neznáma samotnú.
– Bram Stoker*

VRCH VERENMORE

Univerzita vo Verenmore

Útesy

Ruiny premožiteľov
Cintorín

Akademické krídlo

Ubytovne
pre personál

Ubytovne
pre študentov

Sídlo fakulty

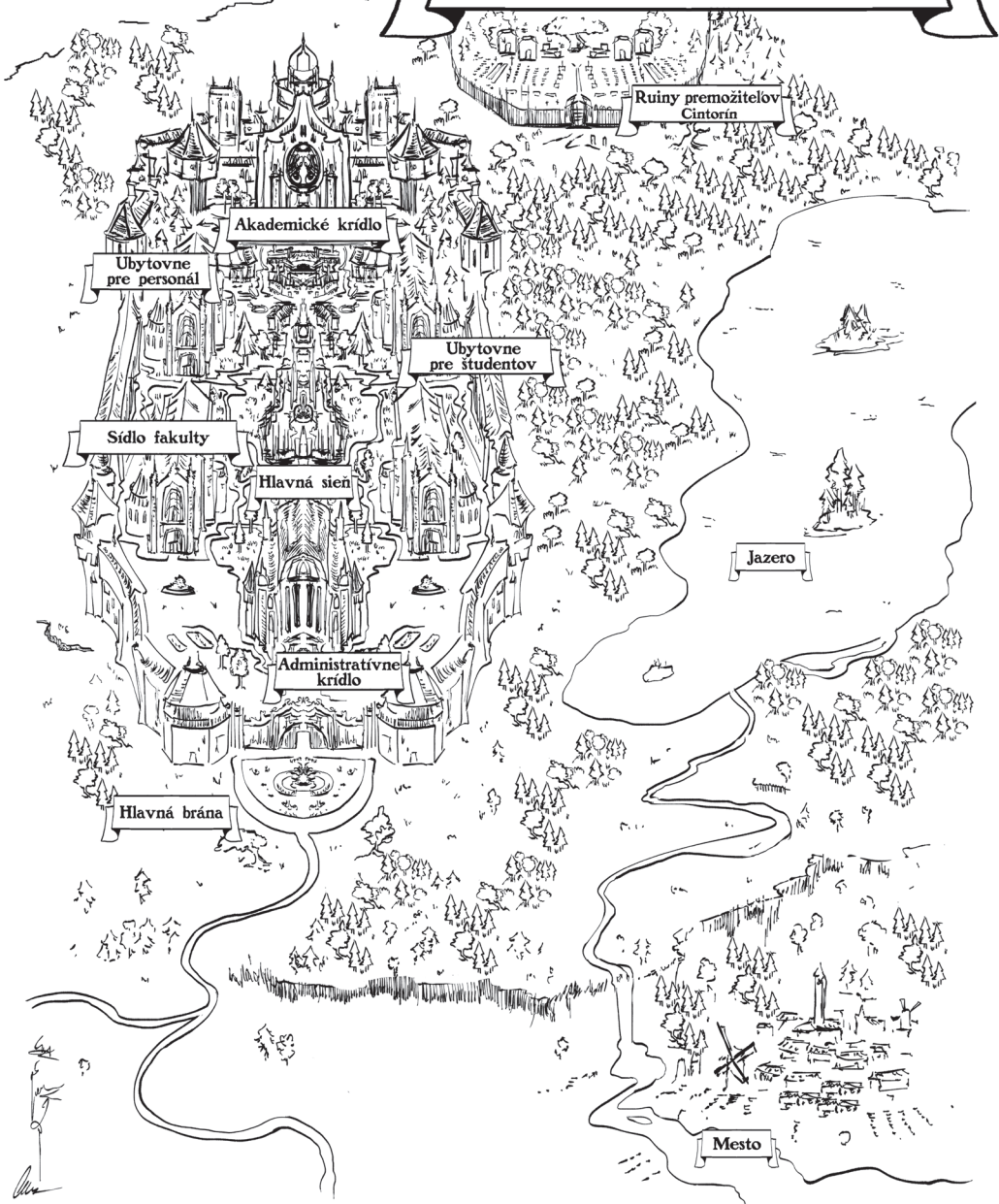
Hlavná sien

Jazero

Administratívne
krídlo

Hlavná brána

Mesto

KDE SA TO VŠETKO ZAČALO

Vad

NIE JE NIČ desivejšie ako slepá stará žena, ktorá ťa zrazu počas splnu chytí za ruku.

Stará Zelda bola kedysi správkyňou domu, v ktorom teraz býval malý Vad spolu s ďalšími chlapcami. Keď však oslepla, správcovia jej dovolili zostať, čo bola podľa Vadovho názoru chyba. Pretože vedela veci, ktoré by nemala vedieť, veci o chlapcoch, ktorých ani nevidela. Vedela, že Reed sa utopí v rybníku týždeň pred tým, než sa to dozvedel on. Vedela o Torovi a jeho koži spálenej zvnútra, hoci to nikdy nikomu neprezradil. A povedala, že jeho najlepší priateľ bude jedného dňa „hltáť plamene“, nech to znamená čokoľvek. A Fury sa bál ohňa.

Stará Zelda bola desivá. Vad sa jej vyhýbal pri každej príležitosti.

Takže keď si ho odchytila v malej záhrade počas chlapcovej narodeninovej noci pred zrakmi ostatných, nebol z toho práve nadšený.

Jej krehká vráskavá ruka zdrapla jeho tenké rameno s prekvapivou silou.

„Do hradu, kam nikto nechodí,“ povedala trasúcim sa hlasom, jej tvár bola veľmi zvráskavená a desivý pohľad upierala na Vada, „pôjdeš ty, chlapče.“

Fury po jeho boku sa zachichotal. „Prečo by šiel do hradu, Zelda? Kde by vôbec zohnal hrad?“ Všetci boli chudobní ako kostolné myši.

„Nájde tam veľa vecí,“ pokračovala stará Zelda. „Fialové oči. Nájdeš fialové oči.“

Ajax, chlapec v rovnakom veku ako Vad, sa zasmial. „Fialové oči? Nikto nemá fialové oči, Zelda. Alebo to možno bude nejaký čudák.“

„Možno nájde aj trojnohého muža,“ zakričal ďalší chlapec, chichotajúc sa ako dievča.

„Alebo dievča s dvoma rohmi,“ poznamenal ďalší.

Vad sa zúrivo začervenal, jeho sedemročné ja sa hnevalo na starú Zeldu, že ho tak zahнала do kúta a hovorila o ňom divné veci, z ktorých si jeho priatelia robili žarty.

Uprostred smiechu na jeho účet Zelda zosilnela stisk na jeho ruke. „Nezabudni, chlapče. Je to otázka mnohých úmrtí.“

O PÁR ROKOV NESKÔR

Corvina

ČIERNA.

BOLA TO absencia farieb, strážkyňa tmy, neznáma priepasť.

Bola to farba jej vlasov, maminých šiat, farba nekonečnej oblohy rozpínajúcej sa nad ich hlavami.

Zbožňovala čiernu.

Deti v meste mali strach z tieňa pod posteľami aj nekonečnej noci, ktorá ich pokrývala celé hodiny. Rodičia ich naučili, aby sa farby temnoty trochu báli. Naučili ich, aby sa báli aj jej matky – tej čudnej dámy s divnými očami, ktorá bývala na okraji mesta pri lese. Niektorí si šepkali, že je to čarodejnica, ktorá praktizuje temnú mágiu. Iní o nej hovorili, že je šialená.

Malá Corvina počula všetky klebety, ale vedela, že sú nepravdivé. Jej matka nebola čarodejnica ani čudáčka. Jej matka bola jej matkou. Jednoducho nemala rada ľudí. Corvina ich tiež nemala rada, ale väčšina obyvateľov mesta aj tak nebola veľmi sympatická.

Deň predtým videla dievča v jej veku hádzať kamienky do vrany, ktorá sa snažila nájsť na zemi nejaké vetvičky do svojho hniezda. Corvina to vedela, pretože tú vranu poznala. V lesoch

ich nebolo veľa, ale tie, ktoré tam prebývali, poznali ju aj jej mamu. A nebolo to preto, lebo bola čarodejnica.

Odkedy si pamätala, jej matka ju každé ráno brávala na čistinku vzdialenú len pár minút od ich malej chalúčky, aby nakármila vrany. V jeden z jej lepších dní povedala, že sú to inteligentné, lojálne stvorenia, v ktorých telách prebývajú duchovia ich predkov a cez deň na ne dohliadajú z neba, rovnako ako hviezdy počas noci.

A obe potrebovali ochrancov.

Jej mama toho veľa nenarozprávala, ale zato počula hlasy, hlasy, ktoré jej vraveli rôzne veci. Povedali jej, aby sa nerozprávala s ľuďmi, aby Corvinu po incidente v škole vyučovala sama doma a držala ju ďaleko od všetkých. Jej mama jej povedala, že sa nemôže túlať, inak by ju vzali preč. V meste sa od nej nemohla vzdialiť, inak by ju vzali preč. Nemohla sa s nikým rozprávať, inak by ju vzali preč.

Corvina nechcela ísť preč.

Milovala svoju mamu. Mamu, ktorá voňala šalviou, čerstvou trávou a kadidlom. Mamu, ktorá pestovala zeleninu a varila chutné jedlá. Mamu, ktorá ju brávala do mesta raz za mesiac, hoci to nenávidela, aby jej zohnala knihy z knižnice, ktoré sa jej páčili. Jej mama väčšinu dní vôbec nerozprávala, pokiaľ neučila Corvinu alebo si nešepkala s hlasmi. Corvina tiež veľa nerozprávala. No vedela, že je milovaná. Presne taká bola jej mama.

Keď vedľa nej kráčala na čistinku na svojich malých nôžkach pod mesačnou oblohou, na ktorej visel vzácny atramentový mesiac, úkaz, ktorý sa odohrával raz za päť rokov a pod ktorým sa narodila, usmiala sa. Jej mama bola po dlhom čase šťastná, čo ju potešilo. Desaťročná Corvina sa s náručou plnou sviečok a vonných tyčínok, ktoré vyrobila jej mama, tarotových kariet, z ktorých ju učila veštiť, a krištáľov, ktoré chceli dobiť energiou, obzerala v tme a cítila sa ako doma.

Ak bola jej matka čudáčka, potom bola čudáčka možno aj ona. Napokon, niekedy tie hlasy počula tiež.

1. Kapitola

Corvina

CORVINA NIKDY NEPOČULA o univerzite vo Verenmore. Pre svoju výchovu však nepočula o väčšine normálnych vecí. Lenže ani nikto iný o nej nepočul.

V rukách držala list, ktorý dostala pred pár týždňami – list napísaný atramentom na hnedom hrubom papieri, ktorý voňal ako jej staré milované knihy –, a znova si ho prečítala.

*Vážená slečna Clemmová,
univerzita vo Verenmore Vám s potešením oznamuje, že ste boli prijatá ako nová študentka. Už viac ako storočie prijímame študentov, ktorí pochádzajú zo špeciálneho prostredia, aby navštevovali našu váženú inštitúciu. Vaše meno nám odporučil psychiatrický inštitút Zornička.*

Radi by sme vám ponúkli plne hradené štipendium na náš pridružený vysokoškolský kurz vo Verenmore. Tento stupeň vám umožní prístup do niektorých exkluzívnych kruhov a otvorí vám veľa dverí vo svete. Myslíme si, že s vašimi

akademickými záznamami a osobnou históriou sa pre našu inštitúciu hodíte.

Chápeme, že je to pre vás ťažké obdobie, no budete sa musieť rozhodnúť. Pre ďalšie informácie svoj list s otázkami adresujte na priloženú adresu. Ak od vás nedostaneme žiadnu odpoveď do šesťdesiatich dní, ponuku, žiaľ, odvoláme.

Dúfame, že sa nám ozvete.

*S pozdravom
Kaylin Crossová,
špecialistka na nábor,
Univerzita Verenmore*

Corvina nikdy nedostala list, nieto ešte taký bizarný, ako bol tento.

A naozaj bol bizarný.

Corvina bola dvadsaťjedenročné dievča, ktoré sa celý život učilo doma a žilo v ústraní svojej matky. Prečo by univerzita chcela prijať vysokoškoláčku, ktorá už dávno prekročila vek, keď študenti zvyčajne nastupujú na univerzitu, a ktorá nemala vzdelanie ani trochu podobné konvenčnej výučbe? A vôbec, kto dnes ešte stále posielal ručne písané listy?

Najzvláštnejšie na tom všetkom bolo však to, že o tej univerzite nikto nevedel. Snažila sa o nej niečo zistiť – pýtala sa hlavného lekára v nemocničnom objekte, použila počítač v mestskej knižnici, no nikto nič nevedel. Verenmore existoval len na mape, v malom mestečku s rovnakým názvom v údolí vrchu Verenmore. To bolo všetko.

Škola sa nachádzala niekde na kopci, kam civilisti zvyčajne nemali povolený vstup. Vedela to preto, lebo jej to taxikár – veľmi milý muž menom Larry – práve povedal, keď ju viezol k hore.

„Už nie je veľa ľudí, ktorí chodia do toho hradu.“ Larry pokračoval v prívale informácií, kým viedol malé súkromné čierne auto po mierne sa zvažujúcej ceste. Corvina ho našla hneď pred železničnou stanicou, keď vyšla von. Odviezla sa dvomi vlakmi – jeden mal odchod z Ashburnu a druhý z Tenebrae – a trvalo jej viac ako dvanásť hodín dostať sa do Verenmoru. Larry bol prekvapený, keď mu oznámila cieľ svojej cesty, až do takej miery, že sa pomodlil, kým naštartoval auto.

„A prečo je to tak?“ spýtala sa Corvina a sledovala, ako sa mestečko v diaľke zmenšuje, až ho celkom pohltila svieža zeleň. Nebola zvyknutá na rozhovory, ale potrebovala vedieť čo najviac o škole, do ktorej sa rozhodla nastúpiť. Niežeby mala niečo lepšie na práci.

Bývanie v malej chalúpke, v ktorej vyrastala, výroba šperkov a sviečok a veštenie z kariet, aby si zarobila, sa pre ňu stalo monotónnym – najmä keď sa k nej nikto v meste okrem starej knihovníčky nikdy nesprával inak ako podozrievavo. List o prijatí prišiel ako znamenie z vesmíru a jej mama jej vždy hovorila, aby znamenia nikdy neignorovala. Corvina vždy chcela chodiť do školy, socializovať sa, študovať s ostatnými žiakmi a dozvedieť sa viac o ľuďoch, ktorí o nej nevedeli nič. Mala by čistý štít, na ktorý by si napísala, čokoľvek by chcela. Bolo to rozporuplné, keďže bola samotárka, ale bola pozorovateľka. Vždy, keď mala príležitosť, rada sledovala ľudí.

„Neviem,“ odvetil šofér a pod tenkou béžovou bundou mierne pokrčil plecami. „Asi to bude kvôli tým poverám. V tom hrade vraj straší.“

Corvina si odfrkla. O tom pochybovala. Staré miesta a veci mali podľa jej skúseností tendenciu byť časom označované ako strašidelné. Chcela však mať otvorenú myseľ.

„A je to tak? Naozaj tam straší?“ spýtala sa, stále veľmi zvedavá. Chcela sa o tajomnej univerzite dozvedieť viac.

Vodič sa na ňu pozrel v spätnom zrkadle a potom sa opäť zameral na cestu. „Zostanete na hrade alebo idete iba na návštevu, slečna?“

„Zostanem,“ povedala, zahľadela sa na list v ruke a strčila ho do hnedej koženej tašky, ktorá patrila jej starej mame. Bola to jediná vec, ktorú dostala od niekoho iného ako od svojej matky.

„Poradil by som vám, aby ste sa držali zdravého rozumu.“ Šofér sa lepšie sústredil na cestu, pretože stúpanie bolo čoraz strmšie. „Neviem, či na tom mieste straší, ale niečo s ním nie je v poriadku.“

Potom na niekoľko minút zavládlo ticho. Corvina mierne siahla okno a sledovala prirodzenú, neuveriteľnú krásu hory. Ten pohľad sa nepodobal na nič, čo doteraz videla. Tam, odkiaľ prišla, boli lesy žltšie a vzduch vlhší.

Keď jej studený suchý vzduch bičoval tmavé pramene vlasov, ktoré sa jej uvoľnili z chvosta, Corvina sa nechala pohltiť množstvom bujnej tmavej zelene, ktorá sa pod ňou rozprestierala. Mestečko sa skvelo ako malá čistinka uprostred húštiny. Cez otvorené okno prenikala vôňa neznámej flóry, obloha bola zamračená.

Hudba, ktorá počas jazdy potichu hrala, začala prskať, keď stúpali vyššie. Corvina pozrela na prístrojovú dosku a vodič si povzdychol. „Stáva sa to zakaždým,“ povedal jej. „Tu hore sa signál zhoršuje.“

Corvina sa pristihla, že sa mračí. „Ako potom škola komunikuje?“

Šofér pokrčil plecami. „Majú chlapca, ktorého posielajú dolu do mesta. Keď chcú poslať listy, použiť internet a podobne.“

„A toto je jediná cesta hore a dole z hory?“ Zvyčajne bola mliekvejšia, hoci nevedela, či je to jej prirodzené správanie, alebo za to môže nedostatok osôb, s ktorými by sa mohla rozprávať. Počas osamelého života na okraji malého mestečka Skarsdale ako vydedenec niekedy prežila celé dni bez toho, aby počula zvuk vlastného hlasu.

„Áno,“ prikývol vodič a prešiel cez zákrutu. Corvina sa chytila za rukoväť kľučky, aby sa nezošmykla zo sedadla. Keď prvýkrát

nastúpila do auta, zmocnila sa jej klaustrofóbia. Vždy chodila s mamou do mesta pešo. Videla autá, ale nikdy v nich nesedela, až do dňa, keď po ňu jedno poslali a ju doň posadili. Našťastie zistila, že klaustrofóbia sa dá zvládnuť, pokiaľ vo vnútri auta cirkuluje vzduch.

„Je ešte niečo, čo by som mala vedieť o hrade?“ spýtala sa, keď prekonali zákrutu na hore. Hmla pred čelným sklom zhustla a vzduch bol pri stúpaní sviežejší a redší.

Šofér zaváhal, nakrátko uprel zrak do spätného zrkadla a zadržal sa do jej zvláštnych fialových očí, ktoré zdedila po mame. „Kolujú nejaké klebety, slečna. Netuším, koľko je v nich pravdy.“

Ďalšia zákruta.

Corvina sa pozrela von oknom, vdychovala svieži, chladný vzduch a uvedomila si, že pohľad, ktorý pred chvíľou obdivovala, zmizol pod hustou bielou hmlou. Niektorých by to možno vystrašilo, ale Corvina vždy nachádzala útechu v podivnostiach.

S jemným úsmevom na perách počkala, kým vodič bezpečne prejde zákrutou, a až potom vyzvedala ďalej. „Aké klebety?“

„Zvláštne klebety,“ dodal muž so silným prízvukom. „Niečo v tom zmysle, že sa tam zabíjajú a miznú ľudia. Neviem, koľko je na tom pravdy. Mešťania chodia do hradu len na brigády. Keď je treba niečo vyčistiť alebo doručiť zásoby. To mi však povedala moja mama a tej zas moja stará mama. Niektorí ľudia na hrade vraj zošalejú.“

To bolo na klebetu veľmi špecifické. Nemala potuchy, či je v tom zrniečko pravdy. Ľudia v meste si to mohli jednoducho vymyslieť pre zábavu a aby mali dôvod držať sa ďalej od toho zvláštneho miesta. Mohla to byť iba rozprávka starých babiek. Alebo možno aj nie. Chcela do toho ísť s otvorenou myslou. Vedela lepšie ako väčšina ostatných, ako falošné klebety ovplyvňujú životy. Kým sa Corvina stihla stratiť v spomienkach, prešli ďalšou zákrutou a zrazu sa v hmle objavila silueta obrovskej železnej brány.

Zrýchľil sa jej tep. Naklonila sa dopredu a prižmúrila oči, usi-
lovala sa lepšie pozrieť na bránu.

Bola vysoká.

Na jednom jej konci sa týčila hora, druhý koniec sa ponáral do
údolia pod nimi. Nikto by ju nedokázal prekonať, nie bez toho,
aby pri tom neprišiel o život. Z prísneho zabezpečenia areálu jej
behal mráz po chrbte. Alebo možno to bolo od chladu zvonka.
Vodič zastavil a stiahol okno. Z búdky vyšiel strážnik oblečený
v hnedej uniforme, držiac v ruke podložku na písanie.

„Vaše meno?“ spýtal sa Corviny.

„Corvina Clemmová,“ odvetila potichu, prezerajúc si ho. Bol
svetlovlasý a končeky fúzov mal zakrivené. Na muža s takým tó-
nom hlasu mal prekvapivo milé hnedé oči. Vyzeral síce drsne,
ale mala z neho dojem, že je dobrý človek. Nechápala, ako to vždy
vedela odhadnúť pri ľuďoch, ktorých stretla – jej mama to vždy na-
zývala silným inštinktom –, ale keď videla, že jej prvým kontakt-
ným bodom na univerzite je dobrák, hneď sa cítila lepšie.

Sledovala, ako si prezeral zoznam a potom sa nad ním poza-
stavil. „A za kým idete, slečna Clemmová?“

„Za Kaylin Crossovou do administratívneho krídla,“ odvetila
Corvina. Po odoslaní listu jej Kaylin Crossová dala pokyny, ako
sa dostať na univerzitu, a zoznam vecí, ktoré si má so sebou pri-
niešť. Corvina vedela, že bude bývať v izbe s dievčaťom z tej istej
triedy a že do konca týždňa dostane všetky svoje knihy. A aj to, že
toto je jej nový začiatok na mieste, kde ju a jej minulosť nikto ne-
pozná. Mala príležitosť urobiť svoj život lepším, prípadne si nájsť
dobrú kamarátku, a ak bude vesmír láskavý, dokonca stretnúť
chlapca ako z románu.

Fúzatý strážca prikývol, čím ju vytrhol z myšlienok, a zdvihol
ruku smerom k niekomu na druhej strane strážnice. Obrovská
brána sa začala pomaly otvárať, stonajúc pri tom ako príšera, kto-
rá sa práve prebúdzala.

„Vitajte vo Verenmore, slečna Clemmová,“ povedal jej strážnik a zadíval sa na vodiča. „Päť minút, Larry.“

„Jasné, Oak.“ Pred opätovným naštartovaním auta šofér prikývol.

Keď sa znovu pohli, Corvina zdvihla zrak k vysokej bráne z tepaného železa a oficiálne vstúpila do priestorov univerzity. Chvenie v jej žalúdku sa zmenilo na zemetrasenie, keď vystrčila hlavu z okna, aby sa pozrela hore, a konečne uvidela hrad tróniaci na vrchole hory. Čím boli bližšie, tým bol väčší. Nazvať ho hradom bolo slabé slovo. Bola to ozruta. Nádherná, úžasne skonštruovaná ozruta.

Vozidlo zastavilo pred vysokými drevenými dverami a Larry vyskočil z auta, aby pomohol Corvine vyložiť batožinu. Corvina schmatla svoju tašku a tiež sa ponáhľala von. Zatiaľ čo Larry vykladal kufor a príručnú batožinu pred dláždený vchod, vytiahla preňho nejaké peniaze.

„Môžem iba potiaľto, slečna,“ povedal Larry a strčil si do vrec-ka peniaze, ktoré mu podala.

„Ďakujem.“ Prikývla. Trochu sa na ňu usmial, potom rýchlo naskočil do auta a vycúval. Corvina sledovala, ako sa auto rozbieha a mizne za zákrutou, ktorá ho privedie k hlavnej bráne.

„Myslia si, že ich zjeme alebo čo.“ Ironický hlas prichádzajúci spoza jej chrbta prinútil Corvinu otočiť sa. Stála za ňou krásna zelenooká dievčina s veľmi krátkymi blond vlasmi a so širokým úsmevom. Vedľa nej bol položený ružový kufor.

„Dopekla, dievča, máš čudné oči.“ Jemne zahvzdala a Corvina upriamila pohľad na kovový pírsing, ktorý jej prechádzal cez obočie. „Nemyslela som to ako urážku. Prepáč. Ahoj, som Jade.“

Corvina si ju okamžite oblúbila.

„Corvina,“ predstavila sa. Jej hlas znel oproti Jadeinmu ženskému hlásku chrapľavo.

„Super meno. Prvý rok?“ spýtala sa Jade a zvalila sa na kufor. Jej krátke džínsové šortky odhaľovali bledé nohy. Corvina uvažovala, či jej nie je zima.

„Áno. A ty?“ opýtala sa, pohrávajúc sa s náramkom, ktorý si nikdy neskladala zo zápästia. Vedela, čo vidí to druhé dievča. Nízke štíhle žieňa pochybného pôvodu s úzkymi fialovými očami, opálenou pokožkou, hoci na slnku už trávila nepochybne menej času, s pírsingom v nose, dlhými čiernymi vlasmi zapnutými do chvosta, ktorý jej siaha až po pás, oblečenú vo voľných čiernych nohaviciach a v tenkom fialovom svetri.

Jade sa zasmiala. „Možno. Minulý rok som bola v prvom ročníku, no utiekla som, ale potom som dostala rozum, takže som späť. No myslím si, že si budem musieť ročník zopakovať. Táto škola nemá veľa pravidiel, ale tie, ktoré má... striktné je slabé slovo.“

Corvina sa pousmiala. Dievča povedalo za jednu minútu viac slov ako Corvina za celý rok.

„Tento hrad je taký obrovský. Myslím, že si na to nikdy nezvyknem. Mala by si vidieť vnútro. Je ešte väčšie, ako sa zdá zvonka. Ty toho veľa nenahovoriš, však?“ spýtala sa Jade a zažmurkala na Corvinu.

Corvina pokrútila hlavou. Užívala si rozprávanie dievčaťa. Pochybovala, že sa vôbec dostane k slovu.

„Super.“ Jade prikývla. „Chceš bývať so mnou v izbe? Som trochu zvedavá, ale zvyčajne som milá. A môžem ti poskytnúť všetky šťavnaté informácie.“

Bože, to dievča je úžasné. Corvina nikdy nestretla nikoho, kto by sa k nej správal tak... *normálne*. Usmiala sa. „Myslím, že by to bolo fajn.“

„Dočerta, máš krásny úsmev, Corvina.“ Jade sa uškrnula. „Môžem ťa volať Cor? Neprekáža ti to, však?“

Corvina pokrčila plecami. Nevedela, ako sa má cítiť. Pre ostatných bola vždy Corvinou. Lenže toto bola nová kapitola jej života. Možno by mohla byť niekým iným, niekým bezstarostnejším, drsnejším. „Neprekáža mi to.“

Vtom sa otvorili dvere a vyšla z nich žena takmer vo veku jej matky s krátkymi ryšavými vlasmi, oblečená v pekných formálnych béžových šatách.

„Ahoj, Jade,“ pozdravila svoju starú známu. „Dobre, že si tu. Corvina,“ otočila sa k nej. „Som Kaylin Crossová.“ Pristúpila k nej s natiahnutou rukou. Corvina jej ju potriasla, v dlani pri tom kontakte pocítila nepríjemné brnenie.

Kaylin stiahla ruku a pokračovala: „Prosím, volaj ma Kaylin. Som špecialistka na nábor tu vo Verenmore. Do budúca som tiež tvojou kontaktnou osobou. Ak budeš mať nejaké problémy, moja kancelária je v administratívnom krídle,“ ukázala na obrovskú budovu, z ktorej práve vyšla. „Nájdeš ma tam každý deň od deviatej do tretej. Jade,“ venovala druhému dievčaťu prísny pohľad, „nieže znovu zutekáš. Vy dve budete bývať spolu. Vezmite si batožinu. Prejdeme sa a popritom sa porozprávame.“

Kaylin bola rýchla. Jej pohotovité slová a kroky nedávali Corvine veľa času na to, aby urobila čokoľvek iné, než schytila rúčku svojho kufra. Videla Jade urobiť to isté a spoločne nasledovali staršiu ženu do areálu. Jade mala pravdu. Bol rozsiahly.

Dobre udržiavané záhrady boli roztrúsené medzi malými časťami rôznych krídel hradu, v niekoľkých z nich sa prechádzali ľudia. Vrch hradu zdobili vysoké veže, ktoré Corvina videla z okna auta. Na kamenných múroch, po ktorých sa plazili popínavé rastliny, boli rozmiestnené oblúkovité okná. Naspodku hradieb kvitlo zopár ružových kríkov. Vysoko na stenách boli zasadené chrlice, ktoré groteskne maskovali dažďové odkvapy. Vrch každej veže bol pokrytý akýmsi tmavomodrým kameňom, ktorý kontrastoval so svetlohnedou farbou zvyšku budov.

Bolo to *úchvatné*.

Corvina za celý svoj život nevidela nič podobné. Knihy, ktoré čítala o hradoch, boli zvyčajne historické romancy a neobsahovali

obrázky. Mohla o tom len fantazírovať a táto nová realita ďaleko prekonala jej predstavy.

„Sme pomerne malá univerzita,“ ozvala sa Kaylin a viedla ich doprava, zatiaľ čo Jade a Corvina ťahali svoju batožinu za sebou po dláždenej cestičke, pričom kolieska ich kufrov vydávali na kamennej podlahe hlasný zvuk.

Objavila sa pred nimi skupina chlapcov sediacich na schodoch pred vežou, ktorí prerušili rozhovor a upreli oči na skupinu prichádzajúcich.

Corvina cítila, ako sa jej pri všetkých tých mužských pohľadoch rozpaľuje tvár.

Ovládol ju prirodzený ostych.

Nikdy sa nestýkala s mužmi – pokiaľ nerátala lekárov –, hoci o nich rada čítala. Pred rokmi si začala z knižnice požičiavať romantické knihy, aby si ich večer, keď jej matka išla spať, potajme prečítala. Jej mama, keď ju práve neučila, s ňou sotva prehovorila. Corvininým útočiskom sa stali knihy, najmä také, v ktorých boli hlavní hrdinovia muži – ľudia, bytosti meniace svoj tvar alebo mimozemšťania –, ktorí sa divoko zamilovali a privlastnili si telá i duše svojich žien. Tie boli jej obľúbené.

Presne to Corvina chcela. Chcela niekam patriť, byť milovaná, zbožňovaná, nech by sa napriek jej minulosti stalo čokoľvek. V hĺbke duše si to priała tak veľmi, že v niektoré dni si myslela, že zomrie od čirej túžby. Tak veľmi po tom dychtila, až ju gnívala hlodavá bolesť. Vedela však, že príbehy, ktoré číta, sú vymyslené, a šanca, že práve ona nájde niečo vzdialene podobné, bola mizivá.

Napriek tomu stisla pery, striasla zo seba myšlienky na chlapcov, ktorí si ich prezerali, a venovala im nepatrný úsmev.

Nový začiatok, nová ona.

„Verenmore má okolo dvetisíc študentov, plus-mínus pár stoviek,“ informovala ich Kaylin hlasom, ktorý Corvine naznačil, že presne toto divadielko odohrala už veľakrát.

„Existujeme už viac ako stopäťdesiat rokov. Univerzita bola založená s cieľom vzdelávať a vyzdvihovať šikovných študentov, ktorí by si inak z mnohých dôvodov nemohli dovoliť konvenčné vysokoškolské vzdelanie. Každý študent sem prišiel z iného zázemia. Finančne sa snažíme pokryť čo najviac. Našťastie má predstavenstvo zopár z najplyvnejších členov spoločnosti, takže naše financovanie bolo vždy dobre pokryté. Niektorí sú absolventmi univerzity. Iní sa rozhodnú vrátiť nám to tým, že sa stanú profesormi. Nie sme elita, ale sme veľmi žiadaná škola. Teraz ste aj vy súčasťou tejto exkluzivity.“

Kým Kaylin hovorila, Corvina narátala štyri vysoké veže, po pri ktorých prešli. Zastavili sa pri piatej, tej úplne vzadu, a Kaylin sa k nim otočila. „Keďže Jade už vašu izbu pozná, nechám ju, nech ti ju ukáže. Bude vás tam čakať aj uvítací balíček s mapou, rozvrhom a so zoznamom profesorov, ktorí vás budú učiť tento semester. Ak budete mať akékoľvek otázky, viete, kde ma nájdete. Vitajte vo Verenmore.“

Nato sa obrátila a odkračala smerom, odkiaľ prišli.

„Vyzeráš dobre, Jade,“ zvolal pekný blondavý modrooký chlapec sediaci s ďalšími na schodoch druhej veže. „Nemyslel som si, že ťa tu ešte uvidím po tom, čo si ušla.“

Corvina videla, ako Jade zaťala zuby a ukázala chalanovi vztýčený prostredník s nechtom nalakovaným naružovo.

„Kretén,“ zamrmlala Jade. „Poďme, dobre?“

Corvina prikývla. Nevedela, prečo to dievča utieklo, ale doteraz k nej bolo láskavé a stalo sa jej prvou priateľkou. Corvine sa nepáčila predstava, že sa Jade cíti nepríjemne.

„Hej, fialka,“ ozval sa ten istý chlapec práve vtedy, keď Corvina vykročila vpred, očividne tým narážajúc buď na jej dosť výrazné oči, alebo sveter. Na prahu zaváhala a rozmyšľala, či sa má obrátiť, najmä preto, lebo okolo nich nebolo nič iné, čo by sa čo i len vzdialene podobalo fialovej.

Asi nie je dobrý nápad ignorovať ľudí hneď v prvý deň, Corvina.

Povzdychla si a otočila sa. Videla, ako sa na ňu chalan uškrnul.

„Dávaj si na ňu pozor,“ povedal a ukázal na Jade.

Corvina nadvihla obočie, očividne jej uniklo, že sa medzi nimi v minulosti niečo odohralo. Rozhodla sa vojsť do izby práve vtedy, keď sa ozval znova. Jeho slová prerezali suchý vzduch a Corvina na chvíľu zaváhala.

„Jej posledná spolubývajúca sa vrhla zo strechy veže. Buď opatrná.“